אלא איכא למיפרך הכי ואיכא למיפרך הכי
[א]כל חדא וחדא תיקו בדוכתיה: טבול יום מנגלן [ב]דתניא רבי סימאי אומר רמז לטבול יום שאם עבד חילל מנין ת"ל [1]קדושים יהיו ולא יחללו אם אינו ענין לטמא דנפיק [2]מוינזרו תנהו ענין לטבול יום אימא תנהו ענין לקורח קרחה ולמשחית פאת זקן טבול יום דאם עבד במיתה מנא לן דגמר חילול חילול מתרומה [ג]דפסיל בתרומה מחיל עבודה דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה אמר רבה למה לי דכתב רחמנא טמא וטבול יום ומחוסר כפורים צריכי דאי כתב רחמנא טמא שכן מטמא בטבול יום מחוסר כפורים לא אתי מיניה שכן פסול [א] בתרומה במחוסר כפורים טבול [ב] יום לא אתי מיניה שכן מחוסר מעשה מחדא [ג] לא אתי תיתי חדא מתרתי בהי לא לכתוב רחמנא לא לכתוב במחוסר כפורים ותיתי מהנך מה להנך שכן פסולים בתרומה אלא לא לכתוב רחמנא בטבול יום ותיתי מהנך דמאי פרכת מה להנך שכן מחוסרים מעשה סוף סוף קלישא לה [ד] טומאתן דהיכי ק"ו סתרי אהדדי מה שאין כן בהנהו והטעם [יט] כמו שפירש בקונטר' משום דנכתבו הכתובים סתם דכשהותרה אינות לכ"ג סתם בין ביחיד בין בגבור הותרה וכשנאסרה להדיוט בין ביחיד בין בגבור נאסרה וכשהותרה טומאה לגבור הותרה אף לכהן הדיוט וכשנאסרה בקרבן יחיד נאסרה אף לכ"ג ומה שלא חלקן [כ] הכתובים נדון לחלק על ידי ק"ו אמאי פשיטא בהאי טפי מבהאי דיש לדרוש חלוף ולהחליף את טולן הלכך אמרינן כל חדא וחדא תיקוס [ד] בדוכתיה [כא]: **טבול יום מנא לן.** תימה תיפוק לי מדכתיב גבי טבול יום [כ] ובא השמש וטהר מכלל שהוא טמא כדדרש לקמן [ו] מחוסר כפורים מדכתיב וטהרה מכלל שהיא טמאה ותירץ ר"ר חייס דגבי טבול יום איכא למידרש וטהר טהר יומא [כב] כדדרשינן בשמעתא קמייתא דברכות (דף ב:) אבל וטהרה לא שייך למידרש הכי ואע"ג דבפ' הערל (יבמות עד:) דרשי' וטהרה [כג] לטבולת [כד] יום אחוך ההיא מחוסרת כפרה היא ועל ידי מכלל שהיא טמאה לא אתי מיניה טבול יום גרידא ומיהו קשה לאיכא קרא אחרינא בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר דמוקמינן בפרק הערל (שם) בזב בעל שתי ראיות דלאו בר קרבן הוא ולענין תרומה וגמא מכלל שהוא טמא ויש לומר דרבי סימאי דדרש הכא טבול יום מקרא אחרינא סבר לה כתנא [דפליג התם אתנא] דבי רבי ישמעאל דמוקי ליה התם בזב בעל שלא ראיות ומאי עד אשר יטהר עד דמייתי כפרה ומיהו קשה דגבי נגיעת [ה] כלי כתיב [ויקרא יא] במים יובא וטמא עד הערב וטהר [מכלל שהוא טמא] [ו] ואריך לומר דאי לאו קרא דר' סימאי דהכא דדרש טבול יום מולא יחללו לא הוה דרשינן מחוסר כפרה מוטהרה מכלל שהיא טמאה ולא טבול יום מוטהר מכלל שהוא טמא משום דקלישא טומאתייהו אבל מכיון דאשכחן קרא בהדיא לטבול יום ואע"ג דקלישא טומאתייהו תו דרשינן שפיר מוטהרה מחוסר כפרה ותימה [ז] במים יובא וטמא הלא מפורש בהדיא לטבול יום דאיקרי טמא וי"ל דאיך קרא גבי עבודה דלא [ח] יחללו דשמעתין וגבי אכילת תרומה וקדשים קרא אחרינא בפרק הערל (שם) ולא יאכלו מהדדי אבל וטהרה דכתיב גבי יולדת דרשינן [ט] מיניה מחוסר כפורים דאסור בקדשים פרק הערל וגבי דמחלל עבודה לקמן בפרקין [יט:] דאשה כשרה לשחוט קדשים כדתנן ריש כל הפסולין [לקמן לא:] א"כ שייך בה חילול עבודה ותימה דגבי זב וזבה ובעל קרי ושכבת זרע כתיבי כמה פעמים [ויקרא טו] ורחץ במים וטמא עד הערב אלמא טבול יום אינו איקרי טמא בין לעבודה בין לקדשים דקרא סתמא כתיבי ואיקרי טמא לכל מילי ועוד קשה דבפ' שלשה מינין (מזיר מה.) ובפ' אלו הן הגולין (מכות דף ח:) אמרינן טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפורים לענין ביאת מקדש והשתא ל"ל קרא הא איקרי טמא ולאכילת קדשים וכי תימא דלא נילף ביאת מקדש מנייהו (ועוד) קשה שהרי קרא דורחץ במים וטמא עד הערב סתמא כתיב דטבול יום איקרי טמא לכל מילי ואפי' לביאת מקדש ועוד תימה כיון דדרש' טבול יום מטמא יהיה למה איצטריך תו עוד טומאתו למחוסר כפורים תיפוק לי מוכפר עליה הכהן וטהרה כדדרשינן לקמן בפירקין מכלל שהיא טמאה לענין עבודה ובפ' הערל (יבמות דף עד:) נדרוש נמי לענין ביאת מקדש דקרא בכל מילי מיירי שהיא טמאה קודם כפרה [י] ואין לתרץ נמי דאי לאו אלא חד רבויא הוה מוקמינא ליה במחוסר כפורים משום דמחוסר מעשה ולא בטבול יום משום דשמש ממילא ערבא דאם כן הוה ליה למימר איפכא טמא יהיה לרבות מחוסר כפורים עוד טומאתו בו לרבות טבול יום וגראה לתרץ דלענין ביאת מקדש לא הוה דרישא מחוסר כפורים מוטהרה מכלל שהיא טמאה משום דבכרת דטומאת מקדש כתיב אים אשר יטמא ולא יתחטא [במדבר יט] דמיירי בטומאת מת אבל מחוסר כפרה דלא שייך במת לא ליהוי בכרת [יא] ועוד י"ל דאיך קרא לרבות טבול יום [משום דבכרת דטומאת מקדש כתיב ולא יתחטא] דמשמע אבל נתחטא שהזה ושנה וטבל דלאו מחוסר מעשה הוא כגון טבול יום לא הוי בכרת ומהני טעמי אתי שפיר דליכא למימר למה לי קרא הא איתקש קדש למקדש דהא [לא] קרא דביאת מקדש מיפתעי לפטורא וקרא ובא השמש וטהר איצטריך משום דכתיב בשרן דקיל טפי מנדה ושכבת זרע: **הג"ה** ולמאי דפריסית דמוטהרה מכלל שהיא טמאה לא הוה מרבינן מחוסר כפורים אי לאו דאשכחן טבול יום מקרא דרבי סימאי קשה הא דקאמר בשמוך דאי כתב רחמנא במחוסר כפורים טבול יום לא אתי מיניה הא לא אתי לן מחוסר כפורים אי לאו דאשכחנא קרא בטבול יום וי"ל שרוצה לומר אי כתב רחמנא מחוסר כפורים בפירוש וכי האי גוונא [לב] (יבמות דף כג.) [מ] גבי שפחה ונכרית ומיהו קשה אי להאי אתיא א"כ ניכתוב רחמנא טבול יום ומחוסר כפורים בהדיא ולא ליכתוב טמא וי"ל דכיון דלא משכחת [לג] לריכותא בהני לא חש לדקדק: **רמז לטבול יום שאם עבד חילל מנין.** הוה מצי למילף מיושב או מבעל מום וחד מהנך: **דגמר חילול חילול מתרומה.** הקשה ה"ר חייס דכיון דטבול יום יליף מתרומה אם כן טבול יום שאכל תרומה יהא במיתה ובפ' הגשרפין (סנהדרין פג.) לא חשיב טבול יום ושמא הוא הדין א"נ כי היכי דממעטי התם (דף פד.) רבנן בעל מום ששימש מדכתיב בו ולא בעל מום ה"ה ומתו בו דכתיב בתרומה בו ולא בטבול יום ומיהו טמא ששימש אין למעט מדכתיב בו דלהכי אהני גז"ש דחילול חילול וכן טבול יום ששימש נמי הוי במיתה כדאיתא הכא והתם והיינו טעמא דדמי לטמא טפי מבעל מום [לד] וגראה דה"ה לתרומה דלא ממעטינן טבול יום וכן פירש בקונטרס בהדיא דטבול יום שאכל תרומה במיתה ויש ליתן טעם דלא חשיב ליה התם משום דטמא וטבול יום מחד קרא נפקי דהכי כתיבי קראי בפרשת אמור אל הכהנים ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים וגו' והדר כתיב ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו וקנא תימה היכי יליף התם בסנהדרין מחוסר כפורים ששימש במיתה משום דאיקרי טמא וטמא ילפינן חילול חילול מתרומה נימא דפסול בתרומה במיתה ולא פסול בתרומה לא כדאמרינן הכא דפסול בתרומה מחיל עבודה כו' ויש לומר כיון דמחיל עבודה [לה] מטעמא דנפקא לן מוינזרו ולא יחללו כל דאיקרי טמא [סברא היא דחילול חילול מתרומה פרק הגשרפין דהוי במיתה אע"ג דטהור לתרומה:

דאילא ה] **למיפרך הכי כו'.** יש ו] לדון (ח) כו' ויש להחליף ולא נדע איזה נדרוש הלכך כל חדא תיקו בדוכתה ככתיבתה סתם דכשהותרה אינות לכ"ג סתם בין ביחיד בין בגבור הותרה וכשנאסרה להדיוט בין ביחיד בין בגבור נאסרה וכשהותרה טומאה לגבור הותרה אף לכהן הדיוט וכשנאסרה בקרבן יחיד נאסרה אף לכ"ג: **קדושים יהיו.** גבי טומאה כתיב באמור ולא יחללו וגו' כי את אשי ה' לחם וגו' בחילול קדשים הכתוב מדבר: **דנפקא ליה מוינזרו.** דכתיב ביה חילול: **ונימא תנהו ענין וכו'.** דמייניהו סליק לא יקרחו קרחה וסמיך ליה קדושים יהיו: **אלא** לא גרס ז]: **טבול יום דאם עבד במיתה.** שינויא הוא כלומר לא מצית למימתי ח] תנהו ענין לקורח קרחה דמיתה גבי טבול יום שעבד ט] ילפינן לה בסנהדרין בגלו הן הנשרפין (דף פג.) וגמר י] חילול חילול מתרומה ומחילול דאמאי קרא יליף לה נאמר כאן חילול ונאמר בטמא וטבול יום שאכלו תרומה חילול ומתו בו כי יחללוהו מה להלן במיתה כו' והלכך הוחיל ואמאי קרא לג"ש מתרומה אתא ולא מפרש ביה במאי קאי לא תתנהו ענין אלא לפסולין לתרומה יא] **דילפי' מייה דפסול בתרומה מחיל עבודה** יב] **כו': למה לי דכתב רחמנא טמא וטבול יום כו'.** אטמא לא קמיבעיא ליה דאי לאו כתב טמא לא הוה אתי לן חד מנייהו שיחלל עבודה דהא טבול יום בשם אינו ענין לטמא יג] ילפינן ואי לא הוה כתב טמא בוינזרו הוה אוקימנא לקדושים יהיו בטמא וכן מחוסר כפורים נמי לא כתב בה יד] חילול אלא מדאיקרי טמא ילפינן ליה לקמן (כ) וכי מיבעי ליה לרבה טבול יום ומחוסר כפורים קמיבעיא טו] **במחוסר כפורים טבול יום לא אתי מיניה שכן מחוסר מעשה.** הבאת קרבן. תאמר בטבול יום שאינו מחוסר טז] הבאת קרבן ושימשה ממילא ערבא ג] בטמא ליכא למימר דלא אתא מיני' דהא אינו נמי מחוסר טבילה ועוד דטמא לא קמיבעיא ליה מדלא קאמר בסיפא דמילתא לא לכתוב טמא ותיתי מהנך דתו לא הוה ליה לשנויי עלה מידי: **קלישא ליה טומאתו.** דמחוסר כפורים יז] שהרי העריב שמשו ותו ליכא פירכא דמה הלל יח] דהוה ליה חד מנייהו נמי שאינו מחוסר מעשה: קסבר בקדשים פרק הערל וגבי דמחלל עבודה לקמן בפרקין [יט:] דאשה כשרה לשחוט קדשים כדתנן ריש כל הפסולין [לקמן לא:] א"כ שייך בה חילול עבודה ותימה דגבי זב וזבה ובעל קרי ושכבת זרע כתיבי כמה פעמים [ויקרא טו] ורחץ במים וטמא עד הערב אלמא טבול יום אינו איקרי טמא בין לעבודה בין לקדשים דקרא סתמא כתיבי ואיקרי טמא לכל מילי ועוד קשה דבפ' שלשה מינין (מזיר מה.) ובפ' אלו הן הגולין (מכות דף ח:) אמרינן טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפורים לענין ביאת מקדש והשתא ל"ל קרא הא איקרי טמא ולאכילת קדשים וכי תימא דלא נילף ביאת מקדש מנייהו (ועוד) קשה שהרי קרא דורחץ במים וטמא עד הערב סתמא כתיב דטבול יום איקרי טמא לכל מילי ואפי' לביאת מקדש ועוד תימה כיון דדרש' טבול יום מטמא יהיה למה איצטריך תו עוד טומאתו למחוסר כפורים תיפוק לי מוכפר עליה הכהן וטהרה כדדרשינן לקמן בפירקין מכלל שהיא טמאה לענין עבודה ובפ' הערל (יבמות דף עד:) נדרוש נמי לענין ביאת מקדש דקרא בכל מילי מיירי שהיא טמאה קודם כפרה [י] ואין לתרץ נמי דאי לאו אלא חד רבויא הוה מוקמינא ליה במחוסר כפורים משום דמחוסר מעשה ולא בטבול יום משום דשמש ממילא ערבא דאם כן הוה ליה למימר איפכא טמא יהיה לרבות מחוסר כפורים עוד טומאתו בו לרבות טבול יום וגראה לתרץ דלענין ביאת מקדש לא הוה דרישא מחוסר כפורים מוטהרה מכלל שהיא טמאה משום דבכרת דטומאת מקדש כתיב אים אשר יטמא ולא יתחטא [במדבר יט] דמיירי בטומאת מת אבל מחוסר כפרה דלא שייך במת לא ליהוי בכרת [יא] ועוד י"ל דאיך קרא לרבות טבול יום [משום דבכרת דטומאת מקדש כתיב ולא יתחטא] דמשמע אבל נתחטא שהזה ושנה וטבל דלאו מחוסר מעשה הוא כגון טבול יום לא הוי בכרת ומהני טעמי אתי שפיר דליכא למימר למה לי קרא הא איתקש קדש למקדש דהא [לא] קרא דביאת מקדש מיפתעי לפטורא וקרא ובא השמש וטהר איצטריך משום דכתיב בשרן דקיל טפי מנדה ושכבת זרע: **הג"ה** ולמאי דפריסית דמוטהרה מכלל שהיא טמאה לא הוה מרבינן מחוסר כפורים אי לאו דאשכחן טבול יום מקרא דרבי סימאי קשה הא דקאמר בשמוך דאי כתב רחמנא במחוסר כפורים טבול יום לא אתי מיניה הא לא אתי לן מחוסר כפורים אי לאו דאשכחנא קרא בטבול יום וי"ל שרוצה לומר אי כתב רחמנא מחוסר כפורים בפירוש וכי האי גוונא [לב] (יבמות דף כג.) [מ] גבי שפחה ונכרית ומיהו קשה אי להאי אתיא א"כ ניכתוב רחמנא טבול יום ומחוסר כפורים בהדיא ולא ליכתוב טמא וי"ל דכיון דלא משכחת [לג] לריכותא בהני לא חש לדקדק: **רמז לטבול יום שאם עבד חילל מנין.** הוה מצי למילף מיושב או מבעל מום וחד מהנך: **דגמר חילול חילול מתרומה.** הקשה ה"ר חייס דכיון דטבול יום יליף מתרומה יהא במיתה ובפ' הגשרפין (סנהדרין פג.) לא חשיב טבול יום ושמא הוא הדין א"נ כי היכי דממעטי התם (דף פד.) רבנן בעל מום ששימש מדכתיב בו ולא בעל מום ה"ה ומתו בו דכתיב בתרומה בו ולא בטבול יום ומיהו טמא ששימש אין למעט מדכתיב בו דלהכי אהני גז"ש דחילול חילול וכן טבול יום ששימש נמי הוי במיתה כדאיתא הכא והתם והיינו טעמא דדמי לטמא טפי מבעל מום [לד] וגראה דה"ה לתרומה דלא ממעטינן טבול יום וכן פירש בקונטרס בהדיא דטבול יום שאכל תרומה במיתה ויש ליתן טעם דלא חשיב ליה התם משום דטמא וטבול יום מחד קרא נפקי דהכי כתיבי קראי בפרשת אמור אל הכהנים ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים וגו' והדר כתיב ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו וקנא תימה היכי יליף התם בסנהדרין מחוסר כפורים ששימש במיתה משום דאיקרי טמא וטמא ילפינן חילול חילול מתרומה נימא דפסול בתרומה במיתה ולא פסול בתרומה לא כדאמרינן הכא דפסול בתרומה מחיל עבודה כו' ויש לומר כיון דמחיל עבודה [לה] מטעמא דנפקא לן מוינזרו ולא יחללו כל דאיקרי טמא [סברא היא דחילול חילול מתרומה פרק הגשרפין דהוי במיתה אע"ג דטהור לתרומה:

מסורת הש"ס

ח) סנהדרין פג:, ט) [ע' תו' לקמן כח: ד"ה מסתבלת], ג) פסחים צ:, ד) [וע' היטב תו' מנחות סב: ד"ה ויהיו ודף נט. ד"ה ונתת ותולין כג: ד"ה ותהלן], ה) ויקרא כב ז, ו) דף יט:, ז) ע' בחדושי מהרש"ל בסנהדרין פג: ועיין ל"ק, ח) ושם ד"ה ראי.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לאיכא וכו' יש לדון כך ויש: (ב) ד"ה למה לי וכו' לקמן דף יט ע"ב וכי מיבעי וכו' קמיבעיא ליה הס"ד:

שינויי נוסחאות

א) ל"ל פוסל וכן להלן פוסלים בתרומה (ש"מ): ב) נ"ל תרוייהו לא אתו מיניה (כי"ב וג"): ג) נ"ל חדא מחדא (כי"מ ורא"ם): ד) ליה טומאתו כל"ל (שמכ"י. וכ"ה ברש"י): ה) ל"ל איכא (ש"מ): ו) כלומר יש לדרוש ולהחליף ולא נדע כל"ל (צ"ק): ז) גרס וה"ג טבול יום כו' במיתה מנא לן, ושנוייא הוא כו' כל"ל והל"ל (*שמכ"י): ח) בד"ו למיתביה. וכ"מ לא מצית לאוקמי באם אינו ענין לקורח כו': ט) שעבד מינה ילפינן כל"ל (ש"מ): י) ל"ל דגמר (ש"מ): יא) בש"מ נוסף היינו טבול יום: יב) עבודה ומינה דלא פסיל בתרומה לא מחיל עבודה כל"ל ומינה כו' ממקק (ש"מ): יג) לטמא הוא דילפינן כל"ל (ש"מ): יד) ביה (ש"מ): טו) קמיבעיא ליה כל"ל. ומס"ד ה"ג במחוסר (ש"מ): טז) מחוסר מעשה דשמשא ממילא ערבא וטמא ליכא כו' כל"ל (ש"מ). ועי' טס"ק: יז) בש"מ נוסף לענין קדשים: יח) להגד וכו' מינייהו כמי שאינו כל"ל (שמכ"י): יט) שהטעם כאן כמו בכל"ל (ש"מ). ומעניל שמואל מיקן ועי"ל שהטעם כמו: כ) חלקו (כ"ה ברש"י): כא) בש"מ נוסף כבתחבתה סתם. וכולו עפ"י רש"י: כב) בש"מ נוסף ולא קאי וטהר אגברא: כג) ל"ל שהרה (פ"מ ורש"ש), והיינו קרא דבמלאת ימי טהרה: כד) לטבול יום שהיא טבולת יום אריך וכו' כפרה נמי היא כו' כל"ל (ש"מ): כה) ל"ל תרומה בכלי (ש"מ): כו) המוקף ליתא בש"מ כתוס' סנהדרין. וכ"מ הוסיפו. ועי' טס"ק שמיישב הגיהכ"ל: כז) בש"מ: כח) [וכעי"ז בתוס' סנהדרין] ומיהו לא יתכן כלל דלענין תרומה ממעטי טבול יום ששימש דהיא גופא מתרומה ילפא לא ממעטינן ליה לכן נראה דה"ה וכו': לה) עבודה כדנפקא לן (ש"מ וכ"ה בתוס' סנהדרין): לו) דגמרינן מתרומה דהוי במיתה כו': כז) ותימה כו' עד סס"ל הוא הג"ה (ש"מ): כח) [ש"מ]: כט) ל"ל ולא (ש"מ): כט) דדרשינן (שמכ"י וכ"ב וג"): ל) גי' ל"ק [וכעי"ז בתוס' סנהדרין] וצריך נמי קרא לרבות טבול יום דמשמע אבל וכו' והשאר נמחק. ומהרש"ל בסנהדרין כ' למלק בין הכא להתם והניח גירסא דידן על מכונה. ובל"ק כתב לדחות דבריו עיי"ש: לא) נדל"ל דה"א והוא ר"ת לסוה אמינא. ועי' מהר"ם ש"ף ז"ל (גל' קה"י): לב) גוונא איכא בפרק (ש"מ): לג) אשכחנא כל"ל, ותיבת בהני נמחק (ש"מ): לד) גי' מ"ג [וכעי"ז בתוס' בסנהדרין] ומיהו לא יתכן כלל דלענין תרומה ממעטי טבול יום ששימש דהיא גופא מתרומה ילפא לא ממעטינן ליה לכן נראה דה"ה וכו': לה) עבודה כדנפקא לן (ש"מ וכ"ה בתוס' סנהדרין): לו) דגמרינן מתרומה דהוי במיתה כו' כל"ל והשאר נמחק (ש"מ):

עין משפט נר מצוה

יא א מיי' פ"ב מהלכות בית המקדש הלכה ו:

תורה אור השלם

1. קְדֹשִׁים יִהְיוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְלֹא יְחַלְּלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת אִשֵּׁי יְהוָה לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מַקְרִיבִם וְהָיוּ קֹדֶשׁ:
ויקרא כא, ו
2. דַּבֵּר אֶל אַהֲרֹן וְאֶל בָּנָיו וְיִנָּזְרוּ מִקָּדְשֵׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יְחַלְּלוּ אֶת שֵׁם קָדְשִׁי אֲשֶׁר הֵם מַקְדִּישִׁים לִי אֲנִי יְהוָה:
ויקרא כב, ב

מוסף רש"י

דנפיק מוינזרו. גבי מקריביס בטומאה כתיב, דסמיך ליה כל אים אשר יקרב מכל זרעכם (לעיל פו:):

שיטה מקובצת

כל חדא וחדא תיקו בדוכתיה. כלומר אם בשם לחלק בכתובים ולומר דלא מיירי בכל ענין ג"כ תעשה קנים ומחורים לחוליא מהם דברים שאינם, אלא ולאי אין לחוליא ולגרוע על המפורש בכתובים, והא דשרי דאמרינן אוקי [בכה"ג] אין בחלק בין קרבן לצור בין קרבן יחיד וכאשר דאמרינן אוקי כהן הדיוט בכל ענין אמרי בין בקרבן יחיד בין בקרבן צבור, וקרבן לצור דשרי דאמרינן [בטומאה] בין בכהן גדול ובין בכהן הדיוט, וכאשר דאמרינן קרבן יחיד בטומאה בין בכהן גדול ובין בכהן הדיוט כל חד וחד בדוכתיה (מהר"פ): בל חדא וחדא. עיין מנחות דף נט ע"א [תוד"ה ומתן], ודף סב ע"ב [תוד"ה ויהיו]: **דפסיל בתרומה** בו'. תימה הרי (טבול יום) [מחוסר כיפורים] לגלה פסיל בתרומה ומחיל העבודה, וי"ל דלא קאמר דכל דלגה פסיל לא מחיל העבודה, לאפ"ע דאפ עוכל לזרוכים תפסוק דמחלל עבודה שפיר ניחא אע"ג דלגה פסיל בתרומה, אבל הכא ה"ק לא דעיגן במאי מיירי קרא רק בשם אימו ענין הלכך נית לן לאוקמי ולא יחללו רק בחלל דפסיל בתרומה כיון דנפקא לן שזה שבא בשם אימו ענין (זב) [טוי] במיתה מחיל חילול דתרומה, ולגה בקומה קרמה דלגה פסיל בתרומה ואע"ג דלגה סליק [אלגה] מיניה (מהר"פ): ה"ג למה לי דבתב רחמנא בטבול יום ומחוסר כפורים. וא"ג נמחק, דאי לא כתיב רחמנא בטבול יום ומחוסר כפורים לא אתי מיניה דאי לאו דאשכחנא בטבול יום וי"ל שרוצה לומר אי כתב רחמנא מחוסר כפורים בפירוש וכי האי גוונא [לב] (יבמות דף כג.) [מ] גבי שפחה ונכרית ומיהו קשה אי להאי אתיא א"כ ניכתוב רחמנא טבול יום ומחוסר כפורים בהדיא ולא ליכתוב טמא וי"ל דכיון דלא משכחת [לג] לריכותא בהני לא חש לדקדק: **רמז לטבול יום שאם עבד חילל מנין.** הוה מצי למילף מיושב או מבעל מום וחד מהנך: **דגמר חילול חילול מתרומה.** הקשה ה"ר חייס דכיון דטבול יום יליף מתרומה יהא במיתה ובפ' הגשרפין (סנהדרין פג.) לא חשיב טבול יום ושמא הוא הדין א"נ כי היכי דממעטי התם (דף פד.) רבנן בעל מום ששימש מדכתיב בו ולא בעל מום ה"ה ומתו בו דכתיב בתרומה בו ולא בטבול יום ומיהו טמא ששימש אין למעט מדכתיב בו דלהכי אהני גז"ש דחילול חילול וכן טבול יום ששימש נמי הוי במיתה כדאיתא הכא והתם והיינו טעמא דדמי לטמא טפי מבעל מום [לד] וגראה דה"ה לתרומה דלא ממעטינן טבול יום וכן פירש בקונטרס בהדיא דטבול יום שאכל תרומה במיתה ויש ליתן טעם דלא חשיב ליה התם משום דטמא וטבול יום מחד קרא נפקי דהכי כתיבי קראי בפרשת אמור אל הכהנים ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים וגו' והדר כתיב ולא ישאו עליו חטא ומתו בו כי יחללוהו וקנא תימה היכי יליף התם בסנהדרין מחוסר כפורים ששימש במיתה משום דאיקרי טמא וטמא ילפינן חילול חילול מתרומה נימא דפסול בתרומה במיתה ולא פסול בתרומה לא כדאמרינן הכא דפסול בתרומה מחיל עבודה כו' ויש לומר כיון דמחיל עבודה [לה] מטעמא דנפקא לן מוינזרו ולא יחללו כל דאיקרי טמא [סברא היא דחילול חילול מתרומה פרק הגשרפין דהוי במיתה אע"ג דטהור לתרומה:

מיניה שבן מחוסר מעשה, ואמאי לא קאמר דמ"מ קלישא ליה טומאתו דמחוסר כפורים דהכי קאמר ליה התם אע"ג דמן הלד הוא וכ"ש חדא ממהדא, וי"ל דלא דמי [ד]לגבל גבי מחוסר כפורים כ"ל מחוסר מעשה שמחוסר כפרה (מהר) [מה] שאינו כן בטבול יום, אבל הכא מחוסר מיני כפרה דקאמר אינו כ"ל מחוסר כפרה דהא טמא לגו מחוסר כפרה הוא כגון טמא שרץ וטמא מת ומגע זוב, אלא כ"ל שבן מחוסר מעשה יותר מטבול יום דשמשא ממילא ערבא, הלכך קאמר שפיר דקלישא טומאתו דמחוסר כפורים כיון שטבל והעריב שמשו לא מקרי מחוסר מעשה אלא מחוסר כפרה מקרי וטמא לגו מחוסר כפרה הוא הלכך לא שייך למפרך מדלי (מהר"פ ז"ל): תוד"ה טבול יום בו' ומיהו קשה דגבי נגיעת כלי כתיב בו' ובוחה. מכלל שהוא טמא, אלמא דטבול יום איקרי טמא, וי"ל דאי לאו קרא דרבי סימאי דדרש הכי דטבול יום מחלל עבודה, ממה דטבול יום אקרי טמא לא נפקא ליה, דאיכא למימר דקלישא טומאתייה לענין שלא יחלל העבודה, וכ"מ והלא מחוסר כיפורים נפקא לן דמחלל עבודה מוטהרה מכלל שהיא טמאה ולא אמרינן דקלישא טומאה, וי"ל דלאחר דגלי לן ר' סימאי מקרא דלא יחללו דטבול יום מחלל עבודה אע"ג דקלישא כו' (ע"כ לשון הר"פ):